

A woman with blonde hair styled in an updo, wearing a white off-the-shoulder dress with ruffled sleeves and a pearl necklace, stands with her back to the camera. She is holding a small, old book tied with a red ribbon. The background is a large window with patterned curtains, showing a bright, sunny day outside. The title 'SPOMENĚNÍ SINA MŇA' is overlaid in a large, red, serif font.

SPOMENĚNÍ SINA MŇA

Mary Baloghová

Mary Baloghová
SPOMENŮ
SI NA MŇA

MARY BALOGH

Remember Me

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and
P. & R. Permissions and Rights Ltd.

Translated from the English REMEMBER ME

Copyright © 2023 by Mary Balogh

All rights reserved

First published in the United States of America by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC.

Translation © 2025 by Tamara Chovanová

Poetry translation © 2025 by Jana Kantorová-Báliková
and Lubomír Feldek

Cover design © 2025 by Juraj Šramko

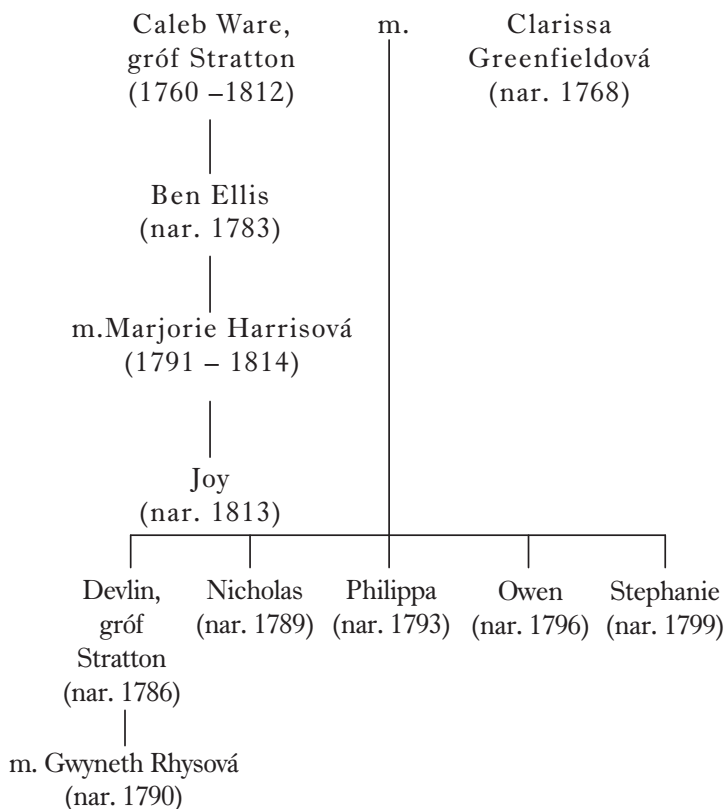
Cover photo © 2025 by Rachael Fraser / Arcangel

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

ISBN 978-80-575-0423-8

Rodina Warovcov z Ravenswoodu

1

LUCAS ARDEN, MARKÍZ ROATH, sa usadil v starom koženom kresle v knižnici v Greystone Courte vo Worcestershire, v ruke držal pohár portského, ako sa patrí po večeri, a rozhliadal sa po policiach plných kníh. Stavil by sa, že jeho starý otec, vojvoda Wilby, prečítal väčšinu z nich, ak nie všetky. Aj on ich prečítal dosť. Knižnica bola odjakživa jeho obľúbenou miestnosťou. Pozrel na masívny dubový pracovný stôl pod oknom na južnej strane, na starodávny nábytok a perzský koberec, na brokátové závesy a obraz s loveckým výjavom v pozlátenom ráme, ktorý visel nad kozubom. Odnepamäti sa tam nič nezmenilo ani neobnovilo. A dúfal, že sa ani nezmení.

Zato jeho starý otec sa v posledných rokoch viditeľne zmenil, už nebol len postarší, bol starý. Lucas nevedel vysvetliť ten rozdiel slovami, ale v kútiku duše vedel, čo to znamená, a bolo mu z toho smutno. Jeho milosť teraz stála chrbtom ku kozubu, nohy rozkročené, s rukami za chrbtom. Zahrieval sa pri ohni, drobný, chudý – teraz ešte drobnejší než kedysi –, no hlavu mal v pomere k telu dosť veľkú. Prešedivené vlasy, kedysi hrdzavé, akými sa teraz pýši Lucas, mu zredli a na sluchách aj na temene mu celkom vypadali. Zato obočie mu zostalo husté. Oblečený vo fraku ako vždy na večeru, k tomu

vyšívaná vesta, staromódne nohavice po kolená a k nim pančuchy, na krku zložitó uviazaný nákrčník, hoci na večeri nečakali hostí – bol tam len vojvoda a vojvodkyňa a ich vnuk a dedič.

Lucas čakal, nepokúšal sa nadpriať rozhovor. Starý otec mu navrhol, aby si vzal portské do knižnice, nechcel zostať pri jedálenskom stole ako zvyčajne. Stará matka sa pobrala do salóna a nechala ich samých. Starý otec mu očividne chcel povedať čosi, čo nemal počuť majordómus ani lokaj, ktorí ich obsluhovali pri večeri. Pravdepodobne sa na to chystal, odkedy pred dvoma dňami prišiel jeho vnuk. Pozval Lucasa, aby u nich strávil týždeň počas veľkonočných sviatkov. Hoci si ho skôr predvolal, než pozval. Jenny – lady Jennifer Ardenovú, Lucasovu mladšiu sestru, ktorá s ním bývala v Amberwelli v Leicestershire – nepozval.

„Som starý, Luc,“ začal napokon starý otec a oči, dovtedy zamyslene upreté na koberec, teraz obrátil na vnuka. „Vek nášho života je sedemdesiat rokov, a ak sme pri sile, osemdesiat, ak sa nám šťastne podarí vyhnúť rozličným nástrahám. Ja som sa dožil o deväť viac, pomaly to bude desať. Nemôžem čakať, že sa dožijem oveľa viac. Možno ani nie oveľa.“

„Viete niečo, čo ja neviem, starý otec?“ spýtal sa Lucas. Zmocnil sa ho strach, hoci vedel, samozrejme, že nikto nežije večne.

„Po prvé, viem počítať,“ vyhlásil vojvoda. „A sedemdesiatdeväť je pokročilý vek. Keď sa obzerám okolo seba, už žije len zopár mojich rovesníkov. Po druhé, ten šarlatán, ktorého pozývam dva razy do roka z Londýna a platím mu nehorázne peniaze, mal pred pár týždňami tú drzosť a oznámil mi, že srdce už nemám také ako kedysi. Zaplatil som mu závratnú sumu za to, čo mi bolo jasné aj bez neho.“

Lucas vedel, že doktor Arnold, vojvodov dlhoročný lekár, tam nedávno bol, aby vyšetril zdravotný stav vojvodu a vojvodkyne. Lucas napísal starým rodičom a spýtal sa, k akému záveru dospel lekár – nebol tam, nemohol sa osobne spýtať doktora. Ten by mu aj tak odpovedal len neurčito, lebo profesionálna etika mu káže rešpektovať súkromie pacientov. Zvyčajne odpovedal, že ich milosti sa majú tak dobre, ako sa dá čakať. Čo bol zdvorilý ekvivalent toho, že nepovedal nič. Vojvoda Lucasovi odpísal, že on aj vojvodkyňa prekypujú zdravím a zbytočne vyhodil kopu peňazí za to, že ťahal Arnolda do Greystonu, aby im to oznámil a vyjedol im komoru.

„Je to vážne?“ spýtal sa teraz Lucas. Báľ sa odpovede. Netúžil to vedieť.

„Či to je alebo nie je vážne,“ vyhlásil starý otec, „pravda je taká, že mám staré srdce v starom tele. A faktom je, že môj jediný syn je nebohý a mal iba jedného syna. To sú dva fakty. Mám veľmi rád svoju dcéru a vnuka z jej strany, ako aj všetky vnučky, ale nikto z nich nemôže niesť moje meno ani postavenie, nech splodia koľkokoľvek synov. Iba ty ho môžeš zdediť. Mám veľmi rád svojho bratanca z Cornwallu, ale je iba o tri roky mladší než ja a v každom liste sa mi ponosuje, aká je staroba ťažká, v šesťdesiatke stratil sily. Okrem toho ani jedno z jeho siedmich detí, ktoré splodil s dvoma manželkami, nie je syn. Nemá syna. Len sedem dcér, nech ich Boh požehná. Všetky sa vydali a splodili synov aj dcéry, ale mne tí synovia veľmi nepomôžu. Nieкто tamhore si robí žarty z niekoľkých generácií mojej aj tvojej rodiny, Luc.“

Keď bol Lucas malý a keď ešte žil jeho otec, zopár ráz sa stretol s cornwallskými bratancami. Ale nemohol povedať, že ich dobre pozná. Jeho rovesníci boli treťostupňoví bratanci a nikdy mu nepripadali ako rodina.

„Zato môj yorkshirský bratanec mi bol v detských ča-

soch vždy trňom v oku," dodal starý otec. „Keby si zomrel bez mužského potomka, Luc, potom sa твоjím dedičom stane jeho vnuk. A dobre sa pamätám, ako si ho nemal rád, keď si bol chlapec. Titul vojvodu, Greystone aj všetko, čo k tomu patrí, by zdedil Kingsley Arden. Vtedy už budem v hrobe a nebudem svedkom toho, ako vystúpi do takej výšky. Aj ty budeš v hrobe a budeš od toho ušetrený, ale stále zostane dosť našich príbuzných, ktorí toho budú svedkami a ponесú následky – nebudú im môcť zabrániť. Aj Amberwell by mu pripadol.“

To nebola radostná vyhládka.

Kingsley niekoľko rokov chodil s Lucasom do školy, no bol o rok vyššie. Stále sa pokúšal šikanovať mladšieho bratanca a neraz sa mu podarilo znepríjemniť mu život. Lucasa veru netešila predstava, že bude žiť v Greystone. A ešte neradostnejšia bola vidina, že jedného dňa mu bude patriť Amberwell. Tam Lucas vyrastal do pätnástich rokov a teraz tam znova býval. Ba čo viac, žila tam Jenny a pravdepodobne tam vždy bude žiť – pokiaľ sa Kingsley nestane vojvodom Wilbom a nevykáže ju, čo by bezpochyby urobil. Nikdy ju nemal rád, hoci sa s ňou jakživ nestretol. Rád sa pýtal Lucasa v prítomnosti iných chlapcov, ako sa má jeho invalidná sestra a či ho teší predstava, že ju bude mať na krku do konca života.

„Potom sa musím postarať, aby som sa dožil vášho veku, starý otec," povedal teraz Lucas. „A aby som splodil aspoň tucet synov alebo aj viac.“

Vojvoda odstúpil od kozuba a stuhnuto sa usadil do kresla pri ňom. Tvrdošijne sa bránil návrhom, aby používal paličku. Uprel pohľad do kozuba, Lucas medzitým vstal, priložil do ohňa, prehrabol ho kutáčom, aby sa lepšie rozhorelo.

„Tvoj otec zomrel ako štyridsaťročný," povedal vojvoda, keď sa Lucas znova usadil a odpil si z portského.

„Ani nie rok po tom, čo zomrela tvoja mama, keď priviedla na svet tvojho brata, ktorý zomrel pri pôrode. Ten môj nemožný syn bol vynikajúci jazdec a bol na to hrdý, ale nikto nie je imúnny proti nehode, keď skáče cez dvojmetrový živý plot. Najmä ak je ešte vždy zachvátený žiaľom zo straty manželky a syna – ten syn by bol len do rezervy, lebo by sa narodil viac ako štrnásť rokov po tom, čo si vykonal svoju povinnosť a splodil dediča. Teda teba. Život je prinajmenej nepredvídateľný, Luc.“ Odmlčal sa, preniesol pohľad z ohňa na vnuka. „Jej milosť a ja sme dospeli k rozhodnutiu.“

Lucas si bol istý, že to rozhodnutie sa mu nebude páčiť. Starý otec sa vždy odvolával na starú mamu, keď sa chystal povedať niečo neprijemné. Ako keď obaja starí rodičia prišli do Amberwellu po synovej smrti a oznámili Lucovi, že odíde zo školy aj z domu, vráti sa s nimi do Greystonu a tam zostane dovtedy, kým nebude plnoletý – až keď príde čas, bude študovať v Oxforde. V Greystone sa naučí všetko, čo bude potrebovať, aby si splnil budúce povinnosti vojvodu Wilbyho.

Ale mal tam ísť iba Lucas. Teta Kitty, ovdovená lady Catherine Emmettová, otcova sestra, sa mala presťahovať do Amberwellu, kde mala žiť s Jenny a postarať sa o prípravu na svadbu Charlotte, Lucasovej staršej sestry – mala sa vydávať za Sylvestra Bonhama, vikomta Mayberryho. Svadbu dva razy odložili, najprv pre úmrtie ich matky, potom otca. Napokon sa zosobášili dva týždne potom, čo uplynul rok smútku po otcovej smrti. Chuderka Charlotte. Určite to nebola jej vysnívaná svadba. Ale manželstvo mala bezpochyby šťastné a za desať rokov porodila tri deti.

Lucas sa bránil, hádal sa, trucoval, že netúži byť vojvodom, ale protestoval márne. Dva dni po otcovom pohrebe odišiel so starými rodičmi do Greystonu, nechal

doma uplakanú Jenny a Charlotte, ale on odmietol plakať, len škripal zubami a tak zatínal päsť, že na dlaniach mu zostali krvavé stopy po nechtoch.

Proti vlastnej vôli si Greystone obľúbil. A obľúbil si aj starých rodičov. Vždy ich mal rád, no tak trochu zdržanlivo, lebo ich nevidal často.

Samozrejme, teraz mu bolo jasné, k akému rozhodnutiu dospeli. Hoci mal iba dvadsaťšesť rokov, dofrasa! Jedna generácia chýbala, otec zomrel, lebo ľahkovážne jazdil na koni – vyvolal to žiaľ zo straty manželky a syna, ktorý sa narodil mŕtvy. Nijaká živá duša okrem Lucasa nepoznala celú pravdu. To tajomstvo ho ťažilo viac ako desať rokov a pravdepodobne ho bude ťažiť do konca života. Za jedného daždivého popoludnia počas školských prázdnin bol na nesprávnom mieste v nesprávnom čase a v tej chvíli sa jeho život navždy drasticky zmenil.

„Len čo bude po Veľkej noci,“ povedal teraz starý otec, „pôjdeme s jej milosťou do Londýna. Načase, aby som si splnil povinnosť a ešte raz sa ukázal v Hornej snehovni. S hanbou priznávam, že vlani ani predvlani som tam nebol. A je načase, aby sme so starou mamou obnovili styky na mieste, kde sa na jar stretáva takmer celá smotánka. Nemôžeme sa tomu vyhnúť. Samozrejme, stará mama sa v tom vyzná lepšie než ja. Ona sa za deň-dva dozvie to, čo by mne trvalo celý týždeň. Bude tam množstvo dievčat, ktoré práve vyšli zo študovne, dychtia po tom, aby si ulovili najlepšiu partiu a vydali sa pred koncom sezóny. Keď sa dozvedia, že si konečne prítomný, Luc, určite budú všetky šalieť, ani nehovoriac o ich matkách aj o niekoľkých otcoch. Si predsa markíz Roath, dedič vojvodu Wilbyho a Greystone Courtu, ako aj iných majetkov a veľkého bohatstva. Teda, veľmi starého vojvodu.“

Uprene pozrel na vnuka spod hustého obočia. Nemalo zmysel namietat či niečo povedať. Za tých šesť rokov, čo tam žil, prv než dovŕšil dvadsaťjeden rok a vrátil sa do Amberwellu, pochopil, čo ho čaká. Vedel, čo je jeho hlavná povinnosť.

Ak to mal povedať po lopate, čakalo sa od neho, že splodí dediča a jedného-dvoch synov do rezervy.

„Budú tam pekné, čarovné dievčatá a niektoré sa ti budú páčiť viac než iné,“ pokračoval vojvoda, keď Lucas nič nepovedal. „Niektoré bohaté, ale aj také, ktorých otcovia sú na suchu. Iba zopár z nich bude mať dobrý pôvod a výchovu dosť dobrú na to, aby sa stali budúcou vojvodkyňou Wilbyovou a matkou dediča titulu. Takých bude veľmi málo. Musíš nechať na starú matku a na mňa, aby sme ich našli.“

„Takže ja si nemôžem vybrať?“ spýtal sa Lucas.

„Nie som tyran, Luc!“ vyhlásil starý otec. „Predpokladám, že bude vhodná viac než jedna. Ak bude dobrý rok, možno sa ich nájde aj päť-šesť. Určite medzi nimi bude zopár krásavíc, ktoré potešia oko mladého muža. Hoci, niežeby výzor bol hlavný... Keď mi moja mama predstavila tvoju starú mamu, nepovažovali ju za výnimočne krásnu, no ja som veľmi rýchlo pochopil, že pre mňa je krásna, a nemusel som ďalej hľadať. Ale ani som nemal šancu, aby som hľadal... Ak sa raz moja mama rozhodla, zmeniť jej názor by bolo asi také ľahké ako pohnúť Gibraltárskym bralom. Do dvoch týždňov som sa do tvojej starkej zaľúbil a nikdy som sa neodľúbil. Napriek jej výške.“

Vojvodkyňa bola o pol hlavy vyššia než vojvoda – aspoň to tvrdil. Bola to pravda len vtedy, keď mal vojvoda obuté jazdecké čižmy s vysokými podpätkami a zježené vlasy.

„Keď sme mali desiate výročie svadby a spomínali

sme,“ dodal vojvoda, uprene hľadiac do ohňa, „že jej trvalo celý rok, kým sa do mňa zaľúbila. Prisámbohu, napokon sa to stalo. Napriek mojej výške.“

„Takže po Veľkej noci mám ísť do Londýna a vybrať si nevestu,“ uzavrel Lucas.

„Presne tak,“ prikývol vojvoda. „Ak ťa do toho nedotlačíme, zrejme by si si ju nevybral, čo? Žiaľ, ty si tak trochu samotár. Vlastne viac než trochu. Akoby si nikdy nepočul o tom, že mladí muži si radi vyhadzujú z kopytka. Ani o Londýne a širom svete za múrmi Amberwellu si nepočul. Či o jarnej spoločenskej sezóne a veľkom trhu manželstva. Alebo o dievčatách, ktoré sa tam zhŕknu každý rok.“

Lucas nebol samotár. V Amberwelli bol šťastný, mal tam široký okruh známych aj blízkych priateľov, žil spoločensky. Rád žil na vidieku a spolu so správcom viedol farmy. Aj v Oxforde mal priateľov a s niekoľkými zostal v kontakte. Zopár z nich ho navštevovalo v Amberwelli. Aj on ich navštevoval, niekedy u nich zostal aj jeden-dva týždne. Udržal si aj niekoľko priateľov zo školských čias, vždy si vážil a pestoval priateľstvá.

Londýn nemal rád. Hoci vlastne tam nikdy nepobudol dlhšie. No keď tam bol, mesto sa mu zdalo preľudnené, hlučné, špinavé a vždy túžil po čerstvom vzduchu, širom priestore a modrej oblohe. A najmä po tichu. Hoci ani na vidieku nevládlo úplné ticho, no mal rád štebot vtákov, bzukot hmyzu, bučanie dobytká a mékanie oviec. Hvizdanie vetra, nočné húkanie sovy.

Keď bol v meste, nepríjemne si uvedomoval, kto je – dedič vojvodstva a obrovského majetku! Muži, ktorých nepoznal, si namýšľali, že sú jeho priatelia, aj keď sa poznali veľmi krátko. Ženy, ktoré mali dcéry na vydaj, sa mu zaliečali, aj keď ich nepovzbudzoval – a dcéry sa len

hlúpo škerili. Samozrejme, preháňal, ale nie až tak. Keď bol v meste, vždy sa cítil skôr ako komodita než osoba. Často si želal, aby bol len Lucas Arden, syn a vnuk vidieckych džentlmenov, ktorí nemali významné spoločenské postavenie.

Jeho vzťah k Londýnu však už nebol dôležitý. A vždy vedel, že tento deň príde. Keby zostal v Amberwelli, bolo nepravdepodobné, že by tam stretol mladé ženy, ktoré by zodpovedali predstavám starých rodičov. Niežeby sa nechcel oženiť, to nie, koniec koncov nemohol nadviazať priateľstvo alebo ľúbostný vzťah so ženou na vidieku, kde každý každého poznal aj so všetkými starosťami. Keď strávil päť rokov v Oxforde, mal väčšiu sexuálnu slobodu, hoci nebol promiskuitný ako mnohí jeho spolužiaci a priatelia.

Celkom sa mu páčila predstava, že sa ožení, nielen pre sexuálne uspokojenie, ktoré mohol očakávať, ale aj pre spoločnosť životnej priateľky. A celkom by ho potešilo, keby mal deti – samozrejme, syn by bol potrebným dedičom z ďalšej generácie, no nielen preto. Rád by mal viac detí, synov aj dcéry. S neterou a so synovcami, Charlottinými deťmi, sa vždy dobre zabavil, hoci ich otec Sylvester tvrdil, že v poslednom čase sa najčastejšie zabáva tým, že si ráta šediny.

„Na čo myslíš?“ ozval sa zrazu starý otec a Lucas naňho pozrel s úsmevom.

„Skutočne chcete, aby som si vyhadzoval z kopýtka, starý otec?“ spýtal sa.

„Na to je teraz už neskoro,“ vyhlásil vojvoda. „Stratil si príležitosť. Stará mama i ja chceme, aby si sa oženil pred koncom leta, Luc. Podľa možnosti pred koncom spoločenskej sezóny. Kostol svätého Juraja na Hanover Square v Londýne je ako stvorený na svadbu vojvodovho dediča s dcérou niekoho s rovnocenným posta-

vením. Pred ďalším letom chceme vidieť v tvojej detskej izbe vnuka. Som pripravený dožiť sa jeho krstín, nech si ten šarlatán hovorí, čo chce.“

Bože dobrý! Skutočne doktor Arnold dal starému otcovi menej ako rok života?

„Teda sa ožením, som pripravený,“ odvetil Lucas. „Pravda, ak ma niektorá dáma, ktorú mi stará mama vyberie, bude chcieť. A pousilujem sa splodiť syna.“

Žalúdok sa mu však búril proti večeri, ktorú zjedol. Hlavne preto, lebo si uvedomil realitu – starý otec zomiera... A nebude mať čas pripraviť sa na to, čo ho čaká. Rozumovo chápal, že čas, ktorý zostal jeho milovanému príbuznému, je obmedzený, ale srdce to popieralo. Nie, ešte nie...

Ešte nie sa zmenilo na čoskoro. A na to nebol pripravený, dofrasa.

Nemal nič proti tomu, že sa ožení a do roka splodí dieťa. Ale vziať si neznámu ženu len preto, lebo je dcérou nejakého aristokrata a má správny vek, sa mu zdalo trochu... chladné. Nepokladal sa za romantika. Neveril, že sa zaľúbi, že bude chodiť s hlavou v oblakoch alebo hovoriť nejaké iné poetické nezmysly, ale veril v priateľstvo, znášanlivosť alebo sexuálnu či inú príťažlivosť. Koniec koncov bude musieť mať s manželkou pravidelný intímny styk, aspoň kým nespodí synov. A to bude vyžadovať čas, kým nespozná svoju budúcu nevestu a nezistí, či vyhovuje jeho skromným požiadavkám. Nielen kvôli nej, ale aj kvôli nemu. Nech to bude ktokoľvek, bude to ľudská bytosť, nielen žena vhodná na plodenie detí, ktorá sa zhodou okolností narodila v šľachtickej rodine.

Zbytočne by ľutoval, že doteraz nehľadal správnu ženu, aby si vybral nevestu podľa vlastných predstáv. No možno by z toho nič nebolo, lebo aj vtedy by vojvoda

a vojvodkyňa Wilbyovci bez výčitiek svedomia vetovali jeho výber, keby sa im tá žena nepáčila.

Prinajmenej musí dúfať, že stará mama nájde v Londýne po Veľkej noci viac ako jednu-dve vhodné kandidátky, aby si mohol vybrať. A vtedy mu čosi zišlo na um. Čakajú v tejto chvíli aj mladé dámy na svoj debut v Londýne a modlia sa, aby im rodičia našli viac ako jedného-dvoch vhodných kandidátov na manželov? Aby mohli dúfať, že s jedným z nich prežijú šťastný život?

Bezpochyby to utrpenie prežívajú obe strany.

To, že je niekto bohatý a titulovaný, neznamená, že má na ružiach ustlané a môže si užívať bezmedznú slobodu – nielenže to neplatí pre mužov, ale ani pre ženy. V manželstve privilegovaných ide málokedy o lásku, šťastie, priateľstvo a sexuálnu príťažlivosť. Ale či už sa mu to páčilo alebo nepáčilo, patrilo medzi tých bohatých, bol jedným z tých titulovaných a privilegovaných, zbytočne by si želal niečo iné.

„Ak ťa niektorá mladá dáma, ktorú ti stará mama vyberie, bude chcieť...?“ starý otec zvrátil obočie. „Ak, Lucas...? Ak...? Vari som ťa za tie roky od otcovej smrti nič nenaučil?! Keď sa raz rozhodneš niečo urobiť, ni-jaké ak neexistuje!“

Na tie otázky sa nevyžadovala odpoveď.

2

VELKONOČNÉ SVIATKY PREŠLI a smotánka sa ako vždy na jar znova schádzala vo veľkom počte v Londýne. Zakrátko bude zasadať Horná aj Dolná snemovňa,

čo zamestná mnohých mužov, najmä z radov aristokracie, ktorí sa budú venovať záležitostiam monarchie. Muži aj ženy budú usporadúvať a navštevovať množstvo rozličných spoločenských zábav – bály, soirée, koncerty, záhradné slávnosti a iné. Pretože jar v Londýne, to je obdobie spoločenskej sezóny. Zároveň je to dejisko veľkého trhu manželstva, rodičia naň privedú mladé dámy, ktoré práve vyšli zo študovne, aby si ich obzreli a dvorili im džentlmeni, ktorí hľadajú nevesty, a mladí ľudia oboch pohlaví súperia o najžiadanejšie trofeje z hľadiska výzoru, pôvodu a majetku.

Lady Philippa Warová, staršia dcéra nebohého grófa Strattona, sestra terajšieho grófa, nevyšla nedávno zo študovne. Mala dvadsaťdva rokov a v tom veku ju niektorí mohli pokladať za nebezpečne blízko k tomu, aby zostala na ocot. Bála sa, že sa to stane. Ale teraz bola prvý raz na ceste do Londýna na svoju prvú spoločenskú sezónu. Cestovala so svojou mamou Clarissou Warovou, grófkou vdovou Strattonovou, a so sestrou lady Stephanie Warovou. Stephanie mala šesťnásť rokov a ešte neskončila štúdium, no keby ju nechali na panstve Ravenswood v Hampshire, zostala by tam sama so svojou guvernankou slečnou Fieldovou – a, samozrejme, s plným domom sluhov – lebo všetci jej bratia boli niekde inde.

Devlin Ware, gróf Stratton, bol momentálne vo Walese na svadbe manželkinho brata, potom mal prísť za mamou a sestrami do mesta. Major Nicholas Ware bol so svojím plukom kdesi v severnej Európe, kde vojvoda Wellington zhromažďoval armádu, aby sa vysporiadal s hrozbou v podobe Napoleona Bonaparta, ktorý utiekol z exilu na ostrove Elba a povrávalo sa, že znova dáva dokopy veľkú armádu. Owen Ware bol v druhom semestri svojho prvého ročníka v Oxforde. A ich nevlast-

ný brat Ben Ellis, od Devlina starší o viac ako tri roky, odišiel na pár týždňov so svojou dvojročnou dcérou do Penallenu, panského sídla na hampshirskom pobreží, ktoré pred rokom odkúpil od Devlina a renovoval ho. Mal sa tam nasťahovať koncom roka.

Philippe sa takmer každú hodinu striedala nálada – chvíľu cítila vzrušenie z toho, že konečne ide do Londýna a stretne sa so smotánkou, vzápätí úzkosť z toho, že tam dopadne hrozne, možno ju otvorene odmietnu a budú ňou opovrhovať. Prvý raz uvidí Londýn, predstavia ju na dvore, urobí pukerlík pred kráľovnou a zúčastní sa na toľkých báloch a večierkoch, koľko jej mama uzná za vhodné – teda, ak ju na nejaké pozvú. Možno tam získa nové priateľky. Možno niekoho stretne a zaľúbi sa, hoci nemala predstavu, ako bude vyzeráť ten niekto, no určite musí byť láskavý, sympatický, čestný, nesmie mať záporné vlastnosti, nesmie piť, hrať hazardné hry... ani byť sukničár. To posledné je najdôležitejšie. Nemusí byť mimoriadne krásny, len príjemný na pohľad.

Možno ju vykážu z Londýna a nebude môcť ani pomyslieť na návrat. Hoci si hovorila, že to neprichádza do úvahy, nevedela celkom vytlačiť tú možnosť z hlavy. A nevedela zahnať ani strach, že ju nikam nepozvú, nik si ju nebude všímať, odvrhnú ju.

Veľmi sa bála, že je pre ňu neskoro, že všetci džentlmeni, ktorí si budú hľadať nevestu, dajú prednosť mladším ženám, než je ona, možno na ňu ani nepozrú. Včera sa zdôverila so svojimi obavami mame, keď ich komorné a slečna Fieldová odišli do Londýna skôr aj s väčšinou batožiny.

„Pippa!“ zvolala mama, ticho sa zasmiala a srdečne dcéru objala. „Pozrela si sa v poslednom čase do zrkadla? Neraz som ohromená, že som priviedla na svet

z každej stránky také krásne dievča – nielen výzorom, ale aj povahou. A uvedomuješ si, že si dcéra a sestra grófa? Máš veľké veno. Pokiaľ ide o vek, už nie si dieťa a tvoj duševný pokoj znásobuje mladistvú krásu. Veľmi by ma prekvapilo, keby Devlina po príchode do Londýna každý deň neobliehali mladí muži, ktorí ho budú žiadať o tvoju ruku.“

Philippa sa zasmiala, zdalo sa jej, že mama hrozne preháňa, hoci ju to uistilo – na chvíľu. Ale možno ju celkom neodvrhnú. Koniec koncov jej švagriná Gwyneth mala dvadsaťštyri rokov, keď sa vlni pred Vianocami vydala za Devlina, no bola krásna a takmer zasnúbená so slávnym hudobníkom, keď sa Devlin začiatkom jeseňa vrátil po šiestich rokoch domov.

Philippa teraz upriamila pohľad oproti sebe – sedela tam jej sestra a hľadela cez okno. Stephanie sa tešila do Londýna, hoci bola primladá, aby sa zúčastnila na iných než neformálnych zábavách. Tvrdila, že vôbec – to slovo zakaždým zdôraznila – vôbec netúži chodiť na bály a večierky. Chcela však vidieť všetko, čo sa dá, a verila, že presvedčila slečnu Fieldovú, že návšteva galérie, múzea alebo slávneho kostola je rovnako dôležitá súčasť vzdelania ako časovanie francúzskych sloviakov alebo také dokonalé vyšívanie, až sa prakticky nedá rozoznať, čo je rub a líce. Mamin brat, strýko George Greenfield, ktorý vždy trávil časť sezóny vo svojom staromládencskom byte v Londýne – hoci bol vdovec, nie starý mládenec –, jej sľúbil, že niekedy ju vezme do londýnskeho Toweru a ukáže jej najhroznejšie exponáty – sekery, ktorými stínali hlavy odsúdencom. Slečna Fieldová by ju určite držala od takých predmetov čo najďalej, aby jej mladá žiačka nemala nočné mory. Stephanie bola celá vzrušená.

Strýko George teraz klusal na koni pri ich koči. Plá-

noval ísť do Londýna neskôr, ale posunul cestu, lebo sa mu nepáčiło pomyslenie, že jeho sestra a netere pocesťujú bez mužského sprievodu. Keď im zavčasu ráno pomáhal pred dverami Ravenswoodu nasťúpiť do koča, uisťil ich, že aj tí najneľúťostnejší zbojníci utečú, len čo ho uvidia. A žmurkol.

Stephanie odťrhla pohľad od okna, usmiala sa na Philippu. No keď pozrela na mamu, nepovedala nič. Len si priložila prsť na pery a Philippa zbadala, že mama zadriemala s hlavou opretou o ňu. Philippa žmurkla na sestru a tá už znova skúmala krajinu za oknom.

Chuderka Steph mala o sebe veľmi nízku mienku. V detstve bola buclatá a všecť ju – možno nerozumne – uisťovali, že z toho čoskoro vyrasťie. Keď mala desať rokov, prestala sa pýťať, kedy sa to stane. Teraz bola kyp-rá mladá dáma s okružlou tvárou a hladkými lesklými lícami. Veľmi dlhé blond vľasy si odmietla dať podstrihnúť a nosila ich zapľetené do hrubých vrkočov omotaných okolo hlavy. Podľa Philippy bola svojsky krásna – vyzerala zdravo, oči jej svietili a vyžarovala z nej dobrosrdečnosť. Steph si však pripadala tučná a škaredá.

Ach, ako často ničíme samy seba, premýšľala Philippa, ale robia to mnohé z nás.

Znova obrátila hlavu, pozrela na mamu. Ešte stále bola krásna, hoci jej už išlo na päťdesiat. Tmavé vľasy jej nešediveli. Všecť, čo ju poznali, ju pokladali za distinguishingovanú, šarmantnú, rešpektovali ju a mali ju radi. Keď boli deti malé, zostávala s nimi doma, keď papa na jar odišiel do Londýna, aby si splnil svoju povinnosť ako člen Hornej snemovne. Keď bol zvyšok roka papa doma, žiarila šťastím a neúnavne organizovala veľkolepé zábavy pre celé okolie, ktoré mal rád. Ale späťne si Philippa uvedomovala, že otec mame pri tom vôbec nepomáhal. A potom ju potupil najhoršie, ako sa dalo.

V jedno leto si priviedol do Boscombu milenku, ubytoval ju kúsok od Ravenswoodu na druhej strane rieky a pozval ju na letnú slávnosť v parku. Keď ich Devlin pristihol počas bálu za kompromitujúcich okolností v altánku kúsok od domu, nechcel čakať do ďalšieho dňa, keď by mohol konfrontovať otca osamote, a vyvolal hrozný verejný škandál. Odsúdil otca pred všetkými susedmi.

Vysvitlo, že mama celé roky vedela o otcovej nevere, hoci to verejne nepriznala. A možno ani jemu nič nepovedala. Ako to pôsobilo na jej sebavedomie? Verila, že je krásna, šarmantná a schopná vyvolať lásku a vernosť?

Philippa si vzdychla a len pokrútila hlavou, keď Stephanie odvrátila tvár od okna a spýtavo zdvihla obočie.

Ďalšie tri sezóny po škandále mama išla s manželom do Londýna, no papa potom náhle zomrel na infarkt a viac sa tam nevybrala. Pred pár dňami uistila Philippu, že tam pozná dosť ľudí a aj ju poznajú, takže môže predstaviť dcéru smotánke a postará sa, aby ju pozvali na prestížne zábavy.

„Koniec koncov som grófka vdova Strattonová,“ pripomenula Philippe. „Som niekto... tak ako ty. Si lady Philippa Warová. Devlin je gróf Stratton. A teraz sa už upokoj, dievčatko.“

Keď mala Philippa osemnásť rokov a aj vlani, keď mala dvadsaťjeden, odmietla sa zúčastniť na sezóne, lebo sa bála, že o rodinnom škandále pred šiestimi rokmi vie celá smotánka, a keby sa ukázala v Londýne, vylúčili by ju zo spoločnosti. Možno to bolo pochybé, ale nie neodôvodnené.

Po škandále sa život v Ravenswoode zmenil. Vtedy mala pätnásť rokov, bola na prahu ženstva, v hlave jej víril plno snov o vzrušujúcej budúcnosti. V tom čase